

O Červené Karkulce

Byla jednou jedna holčička jménem Karkulka, kterou měl každý v okolí moc rád. Když byla malinká, tak jí babička ušila krásnou červenou čepičku. Líbila se jí tak moc, že ji nosila pořád - do lesa, k rybníku, na náves i do postýlky. Z toho důvodu jí všichni říkali Červená Karkulka.

Jednoho rána maminka zavolala na Karkulku:

„Karkulko, babička je nemocná, zanes jí tenhle košíček s dobrotami. Ale nezapomeň, jdi rovnou k ní, nezastavuj se a s nikým se po cestě nebav!“

„Nebojte, maminko, slibuju!“ odpověděla Karkulka, vzala košík a vydala se lesní cestou k babičce.

Sluníčko svítilo, ptáčci zpívali, a protože byla cesta krásná, Karkulka se cestou trochu zapovídala s lesními zvířátky, sbírala květiny a pozorovala motýly.

„Kam pak jdeš, malá holčičko? A jak se jmenuješ?“ vyskočil z křoví velký šedivý vlk.

„Jsem Karkulka a nesu babičce košíček dobrot,“

odpověděla Karkulka, aniž by si uvědomila, že vlk může mít něco za lubem.

„A kdepak babička bydlí?“ ptal se vlk dál.

„V chaloupce na kraji lesa,“ odpověděla Karkulka a dál si nevšímal, že vlk rychle zmizel mezi stromy.

Vlk totiž vymyslel plán. Rozběhl se rovnou k babiččině chaloupce, zaklepal na dveře a zavolal tenkým hlasem:

„To jsem já, Karkulka, nesu vám dobroty!“

Babička se podivila, že Karkulka přišla tak brzy, ale než stihla cokoliv říct, vlk vtrhl dovnitř a babičku spolk! Potom si oblékl její noční košili, nasadil čepec a lehl si do postele.

Za nedlouho dorazila Červená Karkulka k babičce.

Vkročila do chaloupky a hned na první pohled se jí na babičce něco nezdálo.

„Babičko, proč máte tak velké uši?“ zeptala se.

„Abych tě lépe slyšela, děvenko,“ odpověděl vlk.

„A proč máte tak velké oči?“ pokračovala Karkulka.

„Abych tě lépe viděla,“ řekl vlk.

„A proč máte tak velké zuby?“

„Abych tě lépe snědl!“ zařval vlk, vyskočil z postele a Karkulku spolk také.

Ale děti, to není konec příběhu! Zrovna, když si vlk spokojeně po obědě zdřímnu, šel okolo chaloupky myslivec. Uslyšel zvláštní, velmi hlasité chrápání a pomyslel si:

„Tohle není normální! Podívám se dovnitř.“

Když spatřil vlka s obrovským břichem, hned mu došlo, co se stalo. Vzal nůž a opatrně vlkovi břicho rozřízl. Ven vyskočila Karkulka i babička, živé a zdravé!

„Musíme vlka pořádně potrestat,“ řekla babička, a tak

Karkulka s myslivcem přinesli velké kameny, které vlkovi vložili do břicha.

Když se vlk probрал byl celý zmatený, nemohl si vzpomenout, co se vlastně stalo, ale jedno věděl jistě – měl obrovskou žízeň! Plazil se, co nejrychleji mohl, k blízkému potůčku, který zurčel jen kousek od něj. „To musí být tím, jak jsem se přejedl,“ bručel si pod vousy a jeho břicho ho tížilo čím dál víc.

Když se konečně doplazil k vodě, hned se naklonil, aby utišil svou žízeň. Ale ouha! Břicho plné těžkých kamenů ho převážilo, vlk ztratil rovnováhu a zahučel přímo do hlubokého potoka. Kameny ho táhly ke dnu, a tak zmizel ve vodě.

Karkulka, babička i myslivec si oddechli. Chaloupka byla zase bezpečná, a Karkulka slíbila, že už nikdy nebude mluvit s cizími, ať by byli sebevíc milí.